

1

Ο Τζούλιο την ξυπνάει χαϊδεύοντας απαλά το αυτί της με τα χείλη του και της ψιθυρίζει:

«Άρι, γεια, πρέπει να φύγω».

Άκουσε, κατάλαβε, αλλά δεν είναι σε θέση να απαντήσει.

Ο Τζούλιο επαναλαμβάνει, νομίζοντας ότι δεν ξύπνησε:

«Άρι, γεια, πρέπει...»

«Μα τι ώρα είναι;» ρωτάει εκείνη με φωνή βραχνή απ' τον ύπνο και μάτια πεισματικά κλειστά.

«Επτά και μισή».

«Θεέ μου!»

Για μια στιγμή ακόμα αρνείται να επανέλθει στην πραγματικότητα, οχυρωμένη πίσω από ένα βαθύ, σκοτεινό πέπλο.

Ανοίγει τα μάτια, ανασηκώνει λίγο το κεφάλι.

Μέσα από τα μισάνοιχτα παραθυρόφυλλα ξεπηδάει ένα ρυάκι δολοφονικού φωτός.

Αναγκάζεται να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρα για να εστιάσει στην εικόνα του δωματίου.

Ο Τζούλιο στέκεται όρθιος δίπλα στο κρεβάτι, μυρίζει άφτερ σείβ. Είναι ντυμένος, έτοιμος να βγει.

«Όπως συμφωνήσαμε;» τη ρωτάει. «Θα πας μόνη σου ή θέλεις να περάσω αργότερα να σε πάρω και να πάμε με το δικό μου αυτοκίνητο;»

«Τι ώρα λες να τελειώσεις από το γραφείο;»

«Όχι πριν τις δέκα, δέκα και μισή».

«Α καλά! Το νωρίτερο που θα είσαι εδώ είναι έντεκα. Όχι, θα αργήσουμε πολύ. Καλύτερα να βρεθούμε εκεί».

«Τι ώρα τού είπες να 'ρθει;»

«Στις έντεκα. Ειδοποίησες τον Φράνκο;»

«Θα του τηλεφωνήσω αργότερα, κατά τις εννιά».

«Μην το ξεχάσεις, ε; Μην εμφανιστώ ξαφνικά, κι αυτός...»

«Ήσυχασε, θα τον ειδοποιήσω. Γεια».

«Γεια. Α, κάνε μου τη χάρη, πες στην Έλενα...»

«Εντάξει».

Η Αριάνα ακουμπάει πάλι το κεφάλι στο μαξιλάρι, τραβάει το τσαλακωμένο σεντόνι και κρύβει το πρόσωπό της, κλείνει τα μάτια.

Κρατάει λίγο την αναπνοή της για να συνεχίσει να φαντάζεται πως είναι νεκρή μέσα στο φέρετρό του

ύπνου. Αλλά η προσπάθεια είναι μάταιη, έχει επανέλθει αμετάκλητα στη ζωή.

Επομένως, πρέπει να κάνει αυτά που κάνουν οι ζωντανοί.

Παίρνει βαθιά ανάσα, γεμίζει τα πνευμόνια της με τη νυχτερινή μυρωδιά της, που έχει ποτίσει τα σεντόνια.

Πρέπει να ζεστάθηκε και να ιδρώσε πολύ, και της αρέσει ο ιδρώτας της.

Ανακάλυψε πως έχει δύο είδη ιδρώτα, με διαφορετική μυρωδιά το καθένα.

Ο ιδρώτας της ζέστης μυρίζει κολόνια από βότανα και έχει πράσινο σμαραγδί χρώμα, ο ιδρώτας του έρωτα έχει βαριά μυρωδιά από βρύα και σκούρο πράσινο χρώμα.

Σηκώνει το ένα μπράτσο μέχρι η μασχάλη της να βρεθεί στο ύψος της μύτης, την αφήνει για λίγο εκεί, τη μυρίζει. Είναι πια απολύτως ζωντανή.

Νιώθει την καρδιά της να χτυπάει δυνατά και ρυθμικά –φφσστ, φφσστ, φφσστ– σαν καζάνι σταματημένης ατμομηχανής.

Λυγίζει και τεντώνει συνεχώς τα δάχτυλα του αριστερού ποδιού.

«Γεια σου, πόδι, τι κάνεις;»

Κάνει το ίδιο με το άλλο.

«Κι εσύ;»

Τώρα ένα χέρι κατεβαίνει να χαϊδέψει την αριστερή γάμπα.

«Γεια σου, γάμπα».

Στην εφηβεία, της είχε γίνει εμμονή ότι είχε πολύ χοντρές γάμπες, σαν τις χωριάτισσες στα μέρη της. Κάθε μέρα, μόλις ξυπνούσε, περνούσε τουλάχιστον μισή ώρα τρίβοντάς τες, με την ελπίδα πως θα τις κάνει πιο λεπτές.

Πιο πριν, τη βασάνιζε ο φόβος ότι θα γίνει πολύ μεγάλο το στήθος της. Κρυφά από τη γιαγιά της, το έσφιγγε μ' ένα μεγάλο μαντίλι, τόσο που καμιά φορά τής κοβόταν η ανάσα. Στον δρόμο περπατούσε με γερτούς τους ώμους, προσπαθώντας να το κάνει να προεξέχει λιγότερο.

Εκείνος που την έπεισε πως έχει υπέροχες γάμπες και στήθος αριστούργημα ήταν ο καθηγητής της Φιλοσοφίας στην τρίτη λυκείου, εκείνος με το περίεργο όνομα Αντέλκι, που συχνά διέκοπτε το ιδιαίτερο μάθημα και την έβαζε να σταθεί γυμνή μπροστά στον καθρέφτη.

Όταν η Έλενα χτυπάει διακριτικά την πόρτα, έχει προλάβει να καλημερίσει το σώμα της μέχρι τον λαιμό.

«Πέρασε μέσα».

«Κοιμηθήκατε καλά, κυρία;»

Δεν απαντάει. Της είναι αδύνατον να μιλήσει πριν πειε καφέ. Ήδη για να απαντήσει στον Τζούλιο είχε κάνει τρομερό κόπο.

Η Έλενα ακουμπάει τον δίσκο με το φλιτζανάκι στο κομοδίνο.

«Να σας ανοίξω περισσότερο το παράθυρο;»

«Όχι».

«Να σας ετοιμάσω το μπάνιο;»

«Ναι».

Μόλις βγαίνει η Έλενα, συνεχίζει την τελετουργία της καλημέρας.

«Γεια σου, πιγούνι».

Όταν έχει καλημερίσει πια και τα μαλλιά της, ανασηκώνεται, τακτοποιεί τα δύο μαξιλάρια πίσω από την πλάτη της, παίρνει το φλιτζανάκι με τον καφέ, σκέτο, το φέρνει στα χείλη.

Έπειτα ανάβει το πρώτο τσιγάρο της ημέρας.

Ρουφάει αργά, αφήνει χρόνο από τη μια ρουφηξιά στην άλλη, κρατώντας όσο περισσότερο μπορεί μέσα της τον καπνό.

«Το μπάνιο είναι έτοιμο, κυρία».

Σβήνει το τσιγάρο, σηκώνεται απ' το κρεβάτι, διασχίζει το βεστιάριο, μπαίνει στο μπάνιο που έχει όλα τα φώτα αναμμένα.

Βγάζει το κοντό, διάφανο νυχτικό, κοιτάζεται στον καθρέφτη που πιάνει μισό τοίχο.

Κανένα ψεγάδι, απολύτως κανένα ψεγάδι για κάποια που έκλεισε τα τριάντα τρία πριν από τέσσερις ημέρες.

Λυγίζει τα γόνατα, κάνει μισές συστροφές, τεντώνει πολλές φορές το στέρνο μπροστά-πίσω. Δεν κάνει γυμναστική, ποτέ δεν έκανε, κάνει ένα είδος γενικού ελέγχου του σώματός της.

Είναι ικανοποιημένη, νιώθει χαλαρή, λυγερή, εύκαμπτη, ένας καλοφτιαγμένος και σωστά συντηρημένος μηχανισμός ακριβείας, έτοιμος να τεθεί σε λειτουργία μόλις του το ζητήσει η ίδια.

Πάει και κάθεται στην τουαλέτα. Όλες οι λειτουργίες της είναι ενεργοποιημένες στην εντέλεια.

Σιγοτραγουδάει.

Ποτέ στη ζωή της δεν μπόρεσε να συγκρατήσει στη μνήμη της τη μελωδία ενός τραγουδιού.

Κι όμως, έχει περάσει νύχτες ολόκληρες χορεύοντας, ακούγοντας ξανά και ξανά την ίδια μουσική.

Μία μόνο μελωδία ξέρει, την άκουσε κάποτε στο ραδιόφωνο, πρέπει να ήταν δέκα χρονών, ίσως λιγότερο, και δεν την ξέχασε ποτέ. Αυτήν σιγοτραγουδάει πάντα όταν είναι μόνη της, είναι το μυστικό της, τη μαγειρεύει με όλες τις σάλτσες, ακόμα και με σάλτσα τζαζ, με όλα ταιριάζει. Τα λόγια πάνε περίπου έτσι:

*Ημέρα οργής, η ημέρα εκείνη
που ο κόσμος όλος στάχτη θα γίνει...**

Χώνεται στο τζακούζι. Τεντώνεται μ' έναν αναστεναγμό ευτυχίας.

---

* «Ημέρα οργής» (Dies irae): το δεύτερο ψαλτό μέρος (sequentia) της νεκρώσιμης ακολουθίας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, γνωστής στην καθομιλουμένη με την ονομασία «ρέκβιεμ». Πηγή: Βικιπαίδεια και Κένεντι, Μ., *Το Μουσικό Λεξικό της Οξφόρδης*, τ. α', εκδ. Γιαλελλή. (ΣΤΜ)

Γιατί να μην μπορεί να μείνει έτσι για ώρες και ώρες; Με τα μάτια κλειστά, με το νερό να τη χαϊδεύει ολόκληρη; Να νιώθει απλώς ότι ζει;

Σαν εκείνη τη φορά με τον Μαρτσέλο που ήθελε να κάνει μπάνιο μαζί της.

Μπήκαν στην μπανιέρα στις εννιά το πρωί και βγήκαν περασμένες δώδεκα.

Το δέρμα τους είχε ασπρίσει, εδώ κι εκεί είχε ρυτιδιάσει.

Κι όμως, θα είχαν μείνει περισσότερο αν ο Μαρτσέλο δεν είχε τρομάξει τόσο πολύ.

Τι βλάκας!

Κάθε λίγο έπρεπε να ανοίγουν τη βρύση του ζεστού νερού για να μην κρυώσουν.

Δεν ήταν τζακούζι, ήταν μια απλή μπανιέρα, μόνο που σ' εκείνο το ξενοδοχείο, στο Φιέζολε, τα δωμάτια ήταν επιπλωμένα με αντίκες, και ακόμα κι η μπανιέρα ήταν παλιά, άρα πιο φαρδιά και πιο μεγάλη απ' τις σύγχρονες.

Τι χαζός αυτός ο Μαρτσέλο!

Τη δεύτερη φορά τού είχε πει πως ήθελε να είναι αυτή από πάνω, κι εκείνος ξάπλωσε, με το νερό να του φτάνει ως το στήθος.

Έπειτα, πάνω στο καλύτερο, τον άρπαξε ξαφνικά απ' τους ώμους και τον έσπρωξε κάτω. Ο Μαρτσέλο βρέθηκε εντελώς κάτω απ' το νερό.

Προσπάθησε να βγει έξω, αλλά εκείνη, βάζοντας

τα δυο της χέρια στο μέτωπό του, πίεζε με όλη της τη δύναμη, δεν τον άφηνε.

Ο Μαρτσέλο άρχισε να κλοτσάει, προσπαθώντας να τη σπρώξει μακριά. Δεν ήταν πια μέσα της, του είχε πέσει απ' τον φόβο. Εκείνη, όμως, συνέχισε για λίγο να κουνιέται πάνω του.

Μέχρι που ένωσε ικανοποιημένη.

Ο Μαρτσέλο κατάφερε επιτέλους να πεταχτεί έξω από την μπανιέρα, έπεσε ανάσκελα στο πάτωμα κοιτανασαίνοντας σαν φυσητήρας.

«Είσαι τρελή; Ε; Είσαι τρελή; Να με πνίξεις θέλεις;»

Μπαίνει στο γκαράζ.

Καθυστέρησε λίγο στο βεστιάριο.

Πρώτα φόρεσε πουκάμισο, τζιν και πέδιλα, αλλά κατάλαβε αμέσως ότι το τζιν θα την ενοχλούσε, έκανε πολλή ζέστη. Τελικά διάλεξε μια γαλάζια κοντή τουνίκ, πολύ ελαφριά.

Ο Τζούλιο έχει πάρει το Βόλβο, της έχει αφήσει τη Μερσεντές και το μικρό Τογιότα.

Η Αριάννα μπαίνει στο μικρό, ρίχνει στο πίσω κάθισμα τον σάκο της και την πλαστική σακούλα με το μεταλλικό νερό και τα σάντουιτς που της ετοίμασε η Έλενα, κατεβάζει τα γυαλιά ηλίου στη μύτη, βάζει μπροστά, φεύγει.

Μια φορά που πήγαν στο Κανέτο, έκαναν την κουταμάρα και πήραν τη Μερσεντές, την κάμπριο, μια πραγματική ασημένια κούκλα.

Το σούρουπο, όταν αποφάσισαν να επιστρέψουν, ανακάλυψαν ότι κάτι βλαμμένα είχαν καταφέρει να κατοικήσουν μέσα από ένα παράθυρο που είχαν αφήσει μισάνοιχτο για να κυκλοφορεί ο αέρας.

Το Κανέτο είναι μια μικρή ξεχασμένη αμμουδιά, όπου συχνάζουν κυρίως ρέμπελοι και αλητάκια που μοιάζουν με παρωδία του ίδιου τους του εαυτού.

Την πρώτη φορά που βρέθηκαν εκεί, ένα χρόνο πριν, ο Τζούλιο, με το πορτοφόλι στο χέρι, τα συμφώνησε αμέσως με τον Φράνκο, τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού, που και μόνο από τον τρόπο που κινείται καταλαβαίνεις πως είναι μεγάλο λαμόγιο.

Ο Φράνκο πρέπει να το διέδωσε αμέσως. Να μην πλησιάσει κανείς το ζευγάρι, γιατί θα έχει μπελάδες.

Και πραγματικά, οι τέσσερις νεαροί επιβήτορες, που τριγύριζαν στην ακροθαλασσιά, ξάπλωσαν σε απόσταση ασφαλείας χωρίς καν να τολμάνε να τους κοιτάξουν.

Άρχισε να διαβάζει το αστυνομικό που είχε φέρει μαζί της. Ο Τζούλιο, ξαπλωμένος πλάι της, άνοιξε την εφημερίδα.

Πότε πότε σήκωνε τα μάτια και παρατηρούσε, κρυφά, τους τέσσερις.

Κάποια στιγμή, ένας απ' όλους σηκώθηκε παρακινώντας άλλον έναν να τον ακολουθήσει. Άρχισαν να παλεύουν, παίζοντας, αλλά κυρίως ελπίζο-

ντας να τραβήξουν την προσοχή της και να της κάνουν επίδειξη.

Έπειτα από καμιά δεκαριά λεπτά, τα μπλεγμένα κορμιά γυάλιζαν από ιδρώτα, ξεγλιστρούσαν από τη λαβή του αντιπάλου, λαχανιασμένα χέλια, ζωντανά γλυπτά μονομάχων, ενώ η πάλη που ξεκίνησε στ' αστεία άλλαζε γρήγορα σε κάτι πιο σοβαρό. Δεν γελούσαν πια, απ' τα χείλη τους έβγαιναν μουγκρητά, βογκητά, γρυλισμοί, τα χέρια τους αγριεμένα έσφιγγαν με δύναμη τη λιοκαμένη σάρκα του άλλου, αφήνοντάς του ένα λευκό αποτύπωμα, σαν σχίσσιμο, σαν γδάρσιμο.

Σαν ταυράκια που ήταν, μόλις υπήρχε αρκετή απόσταση ανάμεσα από τα δύο κορμιά, κουτουλούσαν με φόρα ο ένας τον άλλον.

Πέφτανε στην άμμο και ξανασηκώνονταν, ή κυλιόνταν σφιχταγκαλιασμένοι σε μια στάση που καμιά φορά αποκτούσε τη χυδαιότητα βίαιης σεξουαλικής πράξης.

Οι άλλοι δύο, που παρίσταναν τους θεατές, τους ενθάρρυναν, τους παρότρυναν ασταμάτητα με κραυγές και βραχνιασμένες φωνές.

Ξαφνικά, το μαγικό του ενός γλίστρησε κάτω, αποκαλύπτοντας το μαραφέτι του, φουσκωμένο κι όρθιο. Αλλά εκείνος ούτε που το κατάλαβε, συνέχισε να παλεύει.

Το κατάλαβε, όμως, ο αντίπαλος, που με το ένα χέρι τού γράπωσε τ' αρχίδια και τα έστριψε.

Η Αριάνα έστρεψε αλλού το βλέμμα και έκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να ελέγξει το λαχάνιασμα στην αναπνοή της.

Ξαπλωμένος πλάι της, ο Τζούλιο είχε αποκοιμηθεί.

Ήδη, τη δεύτερη φορά που πήγαν στο Κανέτο, είχε καταλάβει πως η εμφάνισή της και μόνο άναβε ανάμεσα στους νεαρούς της παραλίας καβγάδες, τσακωμούς και ανταγωνισμούς.

Άρχιζαν να παίζουν κάτι σαν βόλεϊ, μέχρι που έπεφταν αποκαμωμένοι στην άμμο, ή μπλέκονταν σε άγριες μάχες με μπουγελώματα.

Για να κάνουν φιγούρα, για να τους προσέξει.

Γιατί ήξεραν πολύ καλά για ποιο λόγο βρίσκονταν εκεί.

Ίσως κάποτε να συνέβαινε το ίδιο στα σκλαβοπάζαρα.

Έβαζαν τους σκλάβους να παλεύουν, να τρέχουν, να πηδάνε, κι έπειτα αγόραζαν τους πιο ανθεκτικούς, τους πιο γεροδεμένους.

Καλά, δεν είναι και σίγουρο πως οι πιο γεροδεμένοι είναι και πιο...

Χαμογελάει.

Την πρώτη φορά που είδε τον Άντζελο επέστρεφε από την παραλία και παρέλυσε κυριολεκτικά, της κόπηκε η ανάσα. Γροθιά στο στήθος. Στην ακροθαλασσιά στεκόταν ένας εικοσιπεντάχρονος με αφύ-

σικη ομορφιά, ψηλός, ξανθός, με αρχαιοελληνική μύτη. Και μυϊκές δέσμες που σάλευαν κάτω απ' το δέρμα σαν φίδια. Ένας ανατομικός πίνακας που ξαφνικά ζωντάνεψε.

Πήγε και κάθισε στην ξαπλώστρα. Ως κι ο Τζούλιο τον κοίταζε σαν υπνωτισμένος.

Έπειτα οι φίλοι του του ζήτησαν να κάνει επίδειξη με όλες τις κλασικές στάσεις ενός μποντιμπιλντερά.

Η Αριάνα, παρακολουθώντας γοητευμένη τις κινήσεις του, αναστατώθηκε.

«Μπράβο!» του φώναξε στο τέλος ο Τζούλιο.

Εκείνη χειροκρότησε.

Ο νεαρός ευχαρίστησε με μια υπόκλιση και τους πλησίασε με αργές κινήσεις.

«Κάθισε», του είπε ο Τζούλιο δείχνοντάς του την ξαπλώστρα του.

Προτίμησε να καθίσει στην άμμο.

«Με λένε Άντζελο».

Έπειτα, μέσα στην καμπίνα, όταν έβγαλε το μαγιό... πατατράκ.

Είχε ένα πραγματάκι τόσο δα, μια χαριτωμένη μπάμια, που μόλις ξεπρόβαλλε μέσα στη μάζα απ' τα μούσκουλα που το τύλιγαν.

Την Αριάνα την κυρίεψε ένα τρελό γέλιο, τόσο που δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

Έχει αφαιρεθεί, δεν συνειδητοποιεί ότι τρέχει και έχει φτάσει στη διασταύρωση για το Κανέτο.

Στρίβει χωρίς να κόψει ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο πίσω της αρχίζει να κορνάρει έξαλλα. Ένα δυνατό στρίγκλισμα, αλλά τα λάστιχα κρατάνε, οι τροχοί καταφέρνουν να πάρουν τη στροφή.

Έπειτα κάτι χτυπάει με τρομερή δύναμη πάνω στο παρμπρίζ.

“Κάποια πέτρα”, σκέφτεται.

Πλακώνεται στα φρένα. Ευτυχώς δεν έρχεται άλλο αμάξι πίσω της.

Η ζώνη τεντώνεται στο στήθος της, τη λύνει, βάζει το χέρι μέσα στο ντεκολτέ της, το τρίβει απαλά.

Όχι, δεν ήταν πέτρα, διαφορετικά θα είχε ραγίσει το παρμπρίζ.

Στο τζάμι υπάρχουν μικροί κόκκινοι λεκέδες.

Ανοίγει την πόρτα, βγαίνει.

Ήταν ένα μεγάλο μαύρο πουλί, ένα κοράκι, μια κουρούνα –τρέχα γύρευε τι ακριβώς– που τώρα σπαρταράει στην άκρη του δρόμου.

Μα γιατί πετούσε τόσο χαμηλά; Μπορεί να κυνηγούσε τη λεία του και ατύχησε, να μην είδε εγκαίρως το αυτοκίνητο που πλησίαζε.

Η Αριάνα σκύβει μπροστά, το παρατηρεί.

Το πουλί είναι πεσμένο στο πλάι, ανοιγοκλείνει συνεχώς το ράμφος του που στάζει αίμα, σαν να θέλει να πει κάτι. Πρέπει να έχει σπασμένα τα φτερά και τα πόδια, κοντανασάινει, τα πούπουλα στο στήθος του κουνιούνται ασταμάτητα.

Άραγε τα ζώα υποφέρουν σαν τους ανθρώπους;
Και πεθαίνουν με τον ίδιο τρόπο;

Θα της άρεσε να το δει να πεθαίνει, αλλά μπορεί
το πουλί να ψυχορραγεί για αρκετή ώρα ακόμα, κι
εκείνη θα χάσει πολύ χρόνο.

Της έρχεται μια ιδέα.

Σηκώνεται, με το ένα πόδι σπρώχνει απαλά το
σώμα του πουλιού και το φέρνει μπροστά από το
αυτοκίνητο.

Μπαίνει στο αμάξι, κάνει καμιά δεκαριά μέτρα
όπισθεν, σταματάει, ξεκινάει αργά.

Έπειτα κοιτάζει από το καθρεφτάκι.

Τώρα πια, στην άσφαλτο υπάρχει μόνο ένας με-
γάλος κοκκινόμαυρος λεκές.